

РЕШЕНИЕ

№ 158

гр. Велико Търново, 08.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИЛИЯНА ПОПОВА

Членове: ГАЛЯ МАРИНОВА
МАЯ ПЕЕВА

при участието на секретаря ИНА Д. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от ИЛИЯНА ПОПОВА Въззивно гражданско дело № 20224000500148 по описа за 2022 година

намери за установено следното:

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 4 от 06.01.2022 г. /погрешно посочена в същото 2021г./, постановено по гр.д. № 465/2021 г. Плевенският окръжен съд е признал за установено на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, че В. П. П. от гр.Плевен, *****, с ЕГН ***** дължи на "Юробанк България" АД, гр. София, ЕИК 000694749, по договор за кредит № FL955435/30.11.2018г. следните суми: главница – 38107.42 лв.; Договорна лихва за периода от 19.07.2019-16.03.2020 г. – 2100.62 лв.; Мораторна лихва за периода от 19.07.2019-16.03.2020 г. – 1447.13 лв.; Дължими такси за периода от 22.07.2019-21.05.2020 г. – 126.00 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение – 18.08.2020 г. до окончателното плащане на вземането, за които е издадена Заповед за изпълнение № 2204 от 19.08.2020 г. и изпълнителен лист по ч.гр.д. 4052/2020 г. на ПлРС. Осъдил е на основание чл. 78, ал.1 ГПК В. П. П. от гр.Плевен, да заплати на "Юробанк България" АД, гр. София направените в заповедното производство по ч.гр.д. № 4052/2020 г.

по описа на ПлРС разноси в общ размер 2223.68 лв. и направените в исковото производство разноси по делото в общ размер 3 470.72 лв.

Въззивна жалба против горното решение е подадена от В. П. П., чрез адв. Б. Л.. Оплакването е, че решението е неправилно. Съдът не коментирал възражението за неполучаване на изявление за обявяване на предсрочна изискуемост. Жалбоподателят счита, че сключеният договор за потребителски кредит е недействителен, тъй като не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7-9 ЗПК. Счита, че методиката за определяне на РЛП, представляващ част от годишния лихвен процент в Приложение № 1 към настоящия договор, не отговаря на изискванията на чл. 10, ал. 1, във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 9а от ЗПК, тъй като е неясна, изисква специални икономически познания и е нечетима за обикновения потребител. Кредитното правоотношение между страните се явява недействително. Жалбоподателят В. П. счита, че не е ясно посочено как се формира годишният процент разходи /ГПР/. В чл.3 ал.9 от договора единствено е абсолютната стойност на годишния процент разходи /ГПР/ на заема, но липсва разписана методика за формиране на ГПР-кои точно компоненти са включени в него и как се формира посочения в договора ГПР от 6.90%. В жалбата се съдържа довод, че не е обявена надлежно предсрочна изискуемост, тъй като жалбоподателят твърди, че фикцията за връчване да е недействителна – клаузата, която я предвижда е неравноправна и като такава не е била индивидуално уговорена, поради което е нищожна. В случай, че в договора няма уговорки относно връчването на съобщения и пощенската пратка е върната като недоставена, независимо от причините за това, волеизявлението на кредитора за обявяване на предсрочна изискуемост на вземането по договора за кредит не може да се счита получено от длъжника.

Жалбоподателят моли да се отмени решението изцяло, като неправилно и вместо него да се постанови друго, с което да се отхвърлят изцяло предявените искиове, както и да се присъдят разноските.

От ответника по въззивната жалба „Юробанк България“ АД, чрез адв. Х. И., е постъпил отговор, в който заема становище, че жалбата е неоснователна, като счита, че при постановяване на съдебния си акт първоинстанционният съд правилно е възприел фактическата обстановка по делото, взети са предвид всички спорни моменти, с оглед на изясняване на спора между страните по делото, като решението е постановено при съобразяване на всички събрани доказателства и при правилната им съвкупна преценка, с оглед на закона и трайната съдебна практика. Моли да се отхвърли депозираната жалба от В. П., като неоснователна и да се остави в сила решението на Окръжен съд – Плевен. Моли съдът да осъди ответника да заплати направените съдебни и деловодни разноси по водене на делото пред

настоящата инстанция. В условията на евентуалност, в случай, че жалбата бъде уважена частично, моли да му се присъдят сторените деловодни разноски при режим на компенсация.

Великотърновският апелативен съд, като взе предвид оплакванията в жалбата, становищата на страните и доказателствата по делото, приема за установено следното:

Делото е образувано по постъпила искова молба от „Юробанк България“ АД-гр. София, с която срещу В. П. П. от гр.Плевен е предявен иск по чл.422 вр. чл.124, ал.1 от ГПК, за установяване на вземането на ищеца, а именно: за признаване за установено, че В. П. П. дължи на „Юробанк България“ АД - гр.София, сумите: 38 107.42 лв. - главница по договор за потребителски кредит № FL955435 от 30.11.2018 г., ведно със законната лихва от депозирание на заявлението по чл.417 ГПК; 2 100 лв. – възнаградителна лихва за периода 19.07.2019 г. – 16.03.2020 г.; 1447.13лв.-мораторна лихва за периода от 19.07.2019 г. до 12.08.2020 г.; 126 лв.-такси за периода 22.07.2019 г.-12.08.2020 г., за които е издадена Заповед за изпълнение № 2204 от 19.08.2020 г. и изпълнителен лист по ч.гр.д. 4052/2020 г. на ПлРС. Претендират се и разноските в заповедното производство, както и направените по настоящото дело такива.

Ответникът в отговора на исковата молба изразява становище, че искът е неоснователен. Твърди, че е погасен с плащане. Възразява, че не му е съобщено изявлението на банката за предсрочната изискуемост на кредита. Възразява, че договора за потребителски кредит е недействителен, поради нарушаване изискванията на чл.10 ал.1, чл.11 ал.1 т.7-12, т.20 и на ал.2, чл.12 т.7-9 от Закона за потребителския кредит.

От фактическа страна се установява следното:

На 30.11.2018г. между „Юробанк България“ АД - гр.София и В. П. П. е сключен договор за потребителски банков кредит № FL 955435, с който банката предоставя на В. П. потребителски кредит в размер на 40 000 лв., а последният се задължава да върне ползвания кредит, заедно с дължимите лихви, в сроковете и при условията на договора. Кредита е усвоен от кредитополучателя на 30.11.2018г.

Съгласно чл.3 от договора за усвоения кредит кредитополучателя дължи на Банката променлива годишна лихва в размер на сбора от

Референтен лихвен процент плюс фиксирана договорна надбавка в размер на 3,800 %. За референтен лихвен процент е уговорено да се ползва индексът референтен лихвен процент ПРАЙМ. Съгласно заключението на икономическата експертиза към датата на сключване на договора, Референтния лихвен процент ПРАЙМ е в размер на 1,150 %, а общият размер на договорният лихвен процент на годишна база - 4,95%. Съгласно чл. 7 от договора, кредитът се погасява на анюитетни месечни вноски, посочени като брой, размер, състав и падеж в погасителен план, представляващ неразделна част от договора за кредит. Размерът на погасителните вноски от 446.57 лв. включва главница, лихва, и застраховка от 23.28 лв. Падежа на всяка вноски е определен на 19 число. Вноските са дължими от 19.02.2018 г. до 19.11.2028 г.- общо 120 на брой. В чл. 2, ал. 2 и чл. 5 от договора е постигнато съгласие, че ответникът дължи такси и комисиони - месечна такса обслужване и такса по Тарифата на банката във връзка с просрочването на дълга. При просрочие на дължимите месечни погасителни вноски, както и при предсрочна изискуемост на кредита, кредитополучателят дължи обезщетение за времето на забава (мораторна лихва) върху просрочените суми в размер на законната лихва за забава -10% годишно.

От заключението на икономическата експертиза, изготвена от вещото лице Теодора Илиева, което съдът възприема като компетентно и обосновано, се установява, че в изпълнение на договора от усвояване на кредита до момента на изготвяне на заключението, ответникът е извършил следните плащания по кредита: От 07.12.2018 г. до 09.05.2019 г. – по 447 лв. месечно и на 04.07.2019 г. - сумата 270 лв., или общо сумата 2952.00 лв., с която са погасени вноски с падежи от 19.12.2018 г. до 19.06.2019 г. частично. От усвоената главница 40000 лв. е погасена сумата от 1892.58 лв. След като е престанал да обслужва кредита поради неплащане на съответните анюитетни вноски по договора и на основание чл.14, вр. чл.19 от същия, банката е обявила предсрочната изискуемост на договора за банков кредит, считано от 16.03.2020 г. От заключението на икономическата експертиза се установява, че към момента на проверката кредитополучателят не е изплатил следните суми: Главница – 38107.42 лв.; Договорна лихва за периода от 19.07.2019-16.03.2020 г. – 2100.62 лв.; Мораторна лихва 10% за периода от 19.07.2019-16.03.2020 г. – 1447.13 лв.; Дължими такси — 126.00 лв. за периода от 22.07.2019-21.05.2020 г.

Банката е отправила писмо до кредитополучателя на 13.03.2020г., с което го уведомява, че предвид допуснатото неизпълнение на договорните задължения за заплащане на дължимите по кредита вноски, той е в забава и на основание чл.14 от договора за кредит и чл.60 от Закона за кредитните институции банката обявява цялото му задължение по кредита за незабавно изискуемо и дължимо, считано от датата на получаване на това уведомление. В писмото е посочен размера на задължението и на кредитополучателя се предоставя срок от 7 дни да погаси задълженията си. Отправеното от банката изявление е връчено на адреса на кредитополучателя, чрез неговия баща П. Х. на 16.03.2020 г., видно от писмото на „Български пощи“ ЕАД, копие от описа обр. 242, удостоверяващ доставката на препоръчаната пратка, както и от известието за доставяне на пратката, приложени към исковата молба.

За дължимите суми по кредита ищецът се е снабдил със заповед за изпълнение по реда на чл. 417 ГПК, издадена по ч.гр.д. № 4052/2020г. по описа на Плевенския районен съд. Длъжникът В. П. П. е депозирал в срок възражение срещу издадената заповед за изпълнение.

При така изложената фактическа обстановка, въззивният съд прави следните правни изводи.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Предявеният иск с правно основание чл.422 ал.1 от ГПК е допустим.

Между страните е сключен договор за потребителски кредит. Ответникът по делото е получил съгласно този договор потребителски кредит в размер на 40 000 лв. с краен срок за издължаване 19.11.2028 г. Кредита е усвоен. Налице е неизпълнение от страна на кредитополучателя В. П. на задължението му по договора да заплаща ежемесечно вноските по кредита, като неизпълнението е започнало по вноската, дължима на 19.06.2019г. Същата не е платена в срок, извършено е плащане частично от 270 лв. на 4.07.2019г. видно от заключението на икономическата експертиза. След това последно плащане по кредита, П. не е извършвал други плащания. Заради неплащането на вноските по кредита, банката е обявила кредита за предсрочно изискуем.

Ответникът-кредитополучател по договора за потребителски кредит оспорва настъпването на предсрочната изискуемост на кредита. Това възражение е неоснователно. Въззивният съд намира, че в случая са налице

предпоставките за настъпване на предсрочната изискуемост на кредита: налице е хипотезата на чл.14 от договора-непогасяване в срок на една или повече вноски по кредита, банката е направила изрично волеизявление до кредитора, че обявява кредита за предсрочно изискуем и това волеизявление е получено от кредитополучателя. Налице са основанията на чл.14 от договора за потребителски кредит, сключен между страните, за обявяване от страна на банката кредита за предсрочно изискуем. Установено е от заключението на икономическата експертиза, че считано от 19.06.2019г. до 16.03.2020г., когато банката е обявила кредита за предсрочно изискуем, кредитополучателят не е заплащал дължимите по кредита месечни вноски. Вноската с падеж 19.06.2019г. е била частично платена, а останалите осем вноски изцяло не са били заплатени. Следователно към момента на обявяване от банката на кредита за предсрочно изискуем е налице условието по договора за обявяване на кредита за предсрочно изискуем- не са погасени в уговорения срок осем вноски по кредита и частично плащане по още една вноска. В продължение на девет месеца кредитополучателят не изпълнява задълженията си по договора. Касае се за неизпълнение от страна на кредитополучателя на основно негово договорно задължение и посоченото неизпълнение на договора през такъв продължителен период от време /девет месеца/ е основание за обявяване на предсрочната изискуемост. Кредитополучателят е получил изявлението на банката, с което тя обявява кредита за предсрочно изискуем.

Неоснователно е възражението на ответника, че не е получил изявлението на банката за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита. Съгласно постоянната практика на ВКС, обективизирана в решение № 148 от 2.12.2016г. по т.д. № 2072/2015г. на ВКС, ТК, I т.о. и решение № 208/9.02.2018г. по т.д. № 394/2017г. на ВКС, ТК, I т.о., която настоящият състав споделя, начинът на удостоверяване на връчването на длъжника на документа, съдържащ волеизявлението на банката, че счита кредита за предсрочно изискуем, е поставен в зависимост от избора от кредитора способ за уведомяване. В случая кредиторът е избрал уведомяването да стане чрез препоръчана пощенска пратка. В този случай връчването трябва да е удостоверено по реда на чл.5 ал.1 и ал.2 от Общите правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колети, приети с Решение № 581 от 27.05.2010г. на Комисията за регулиране на съобщенията на основание

чл.36 ал.2 от Закона за пощенските услуги. Видно от приложените към исковата молба документи-известие за доставяне, писмо № 17-00-77-1/10.06.2020Г. на „Български пощи“ ЕАД с приложено копие от опис, удостоверяващ доставката на препоръчаната пратка, връчването на препоръчаната пощенска пратка, съдържаща изявлението на банката за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, е доставено на кредитополучателя-ответник по делото по реда на чл.5 ал.2 от Общите правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колети. Съгласно чл.5 ал.2 от цитираните общи условия препоръчаните пощенски пратки може да се доставят на лице, пълнолетен член на домакинството на получателя, живеещо на адреса, посочен в пратката, срещу подпис и документ за самоличност, като в служебните документи се вписват трите имена на лицето, получило пратката. Препоръчаната пощенска пратка до кредитополучателя В. П., изпратена на адреса, посочен в договора за кредит, е получена от неговия баща П. Х. на 16.03.2020г. Следователно пратката е доставена. Възражението на жалбоподателя, че фикцията за връчване е недействителна-клаузата, която я предвижда е неравноправна, в случая е неотнормено към спора, тъй като в случая не става въпрос за прилагане на клауза, която фингира недоставено или само изпратено съобщение като получено. Съобщението до кредитополучателя е получено по реда на чл.5 ал.2 от Общите правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колети.

Въззивният съд в настоящия си състав счита, че ответникът има качеството на потребител по смисъла на чл.9 ал.3 от Закона за потребителския кредит и пар.13 т.1 от ДРЗЗП, както и че процесният договор е за потребителски кредит и попада под уредбата на ЗПК.

По възражението на ответника за недействителност на договора по чл.22 от ЗПК:

Ответникът твърди, че не са спазени изисквания по чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7-12 и т.20, както и на ал.2, а също и на чл.12, т.7-9 от ЗПК.

В чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК е предвидено, че договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и

процедурите за промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички приложими лихвени проценти. Неоснователно е оплакването на жалбоподателя, че в договора не е посочен размера на лихвения процент по кредита и условията по прилагането му. В случая чл.3 от процесния договор за потребителски кредит съдържа подробна информация относно формирането на лихвата по кредита и лихвения процент. В тази клауза от договора е посочена договорната надбавка в размер на 3,800 %, а за референтен лихвен процент е уговорено да се ползва индексът референтен лихвен процент ПРАЙМ. Посочена е стойността на ПРАЙМ в размер на 1,150 %, от което е ясно, че общият размер на договорния лихвен процент на годишна база при сключването на договора е 4,95%. Чл.3 от процесния договор съдържа подробно уредба на това каква лихва ще е приложима по договора и начина на нейното определяне.

Ответникът счита, че методиката за изчисляване на референтния лихвен процент не е ясна, не е изготвена на разбираем език и не отговаря на изискванията на чл.10, ал.1, вр. чл.11, ал.1, т.9а от ЗПК. В случая изискването на чл.11 ал.1 т.9а от ЗПК е спазено, тъй като процесният договор за потребителски кредит съдържа в приложение Методология за определяне на референтен лихвен процент/ПРАЙМ/ по потребителски и жилищно-ипотечни кредити. Приложената Методология към договора за кредит не е неясна, както твърди ответникът. Не е възможно методологията да не съдържа специфични термини, но видно от съдържанието на същата те са поотделно и подробно дефинирани, така, че кредитополучателят да разбира за какво става въпрос. При това подробно дефиниране на използваните в методологията показатели, възражението на ответника, че същата е неясна е нечетима, е неоснователно.

Не се установява да е налице твърдяното нарушение на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК, според която договорът за потребителски кредит, сключен между страните съдържа условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски. В разглеждания случай погасителният план е приложен към договора и е подписан от кредитополучателя и той е уведомен за датата на падежа на всяка вноска и за размера ѝ. Погасителният план е подробен – съдържа месечната

вноска, както и размерите на вноските от нея за главница, лихва, застраховка. В същия ясно са посочени падежите на всяка вноска до крайния срок на договора.

Неоснователни и недоказани са оплакванията за нарушение на чл.10, ал.1 и чл. 11 ЗПК, а чл. 12 ЗПК, тъй като процесния кредит не е предоставен под формата на овърдрафт.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

В процесния договор ГПР е посочен в чл. 3, ал. 9 от договора. Тази клауза от договора е със следното съдържание: Годишният процент на разходите по отпуснатия кредит е 6.90%, а общата сума, дължима от кредитополучателя е 54 824.62 лв., изчислени към момента на сключване на договора. В чл.3 ал.10 на процесния договор са посочени допусканията, при които е изчислена стойността на ГПР, посочена в ал.9 на чл.3 от договора.

Годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в това число тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит (чл. 19, ал. 1 от Закона за потребителския кредит). Годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула съгласно приложение № 1 към ЗПК, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания (чл. 19, ал. 2 от Закона за потребителския кредит). Годишният процент на разходите е величина, чийто алгоритъм е регламентиран в Закона за потребителския кредит. Приемането на методика за изчисляване на разходите по кредита по начин, различен от предвидения от законодателя, е недопустимо. В случая в договора за потребителски кредит е визирано, че годишният процент на разходите е 6.90, но не е отразено по какъв начин е формиран, какви компоненти включва. Бланкетното посочване единствено на крайния размер на годишния процент на разходите, както и общото посочване

на взетите предвид допускания, обуславя невъзможност да се проверят индивидуалните компоненти, от които се образува, и дали те са в съответствие с нормата на чл. 19, ал. 1 от Закона за потребителския кредит. Целта е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да направи във връзка с кредита, за може да направи осведомен и икономически обоснован избор дали да сключи договора. С оглед спазването на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, точка 10 от Закона за потребителския кредит, в договора за потребителски кредит следва да се отрази не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява годишният процент на разходите, но и изчерпателно да се изброят всички разходи, които длъжникът ще прави, отчетени при формиране на годишния процент на разходите. В конкретния случай в процесния договор за кредит липсва яснота относно посочените обстоятелства. Липсва ясно разписана методика на формиране на ГПР по кредита-кои точно компоненти са включени в него и как се формира посочения в договора ГПР от 6.90 %. Клаузите на договора за потребителски кредит трябва да са ясни и разбираеми не само от граматическа гледна точка, но и да дават възможност на потребителя да предвиди икономическите последици от сключване на договора. По изложените съображения, настоящият състав счита, че не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, точка 10 от Закона за потребителския кредит – годишният процент на разходите е посочен като процент, но не са отразени основните данни, послужили за неговото изчисляване.

Съгласно чл.22 от Закона за потребителския кредит, когато не са спазени изискванията на чл.10 ал.1, чл.11 ал.1 т.7-12 и 20 и ал.2 и чл.12 ал.1 т.7-9, договорът за потребителски кредит е недействителен.

При формиране на заключение за недействителност на договора за потребителски кредит е необходимо да се извърши преценка дали нарушението е съществено. От изложеното по-горе е видно, че съдържанието на договора не дава възможност на потребителя да прецени икономическите последици от неговото сключване. Не е спазено изискването на чл. 11, ал. 1, точка 10 от Закона за потребителския кредит – годишният процент на разходите е посочен като процент, но не са изброени основните данни, послужили за неговото изчисляване, което нарушение е съществено и обуславя недействителност на договора съобразно чл. 22 от Закона за

потребителския кредит.

По изложените съображения, настоящият състав приема, че договорът за потребителски кредит, сключен на 30.11.2018г. между страните по настоящото дело, е недействителен поради неспазване на изискването на чл. 11, ал. 1, точка 10 от Закона за потребителския кредит – годишният процент на разходите е посочен като процент, но не са изброени основните данни, послужили за неговото изчисляване (чл. 22 от Закона за потребителския кредит).

При обявяване на договора за потребителски кредит за недействителен потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва и други разходи по кредита (чл. 23 от Закона за потребителския кредит). При недействителност на договора се дължи само главница, но не и възнаградителни и мораторни лихви, както и такси. В закона не е направено разграничение на двата вида лихви. Последицата от обявяване на договора за потребителски кредит за недействителен е недължимост на възнаградителни лихви, мораторни лихви и такси.

Въз основа на изложеното, съдът намира, че паричното вземане на „Юробанк България“ АД от ответника В. П. П., съществува само за чистата стойност на непогасения кредит в размер на сумата 38 107.42 лв., представляваща непогасената главница по договор за потребителски кредит № FL955435 от 30.11.2018 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 18.08.2020г./от депозирание на заявлението по чл.417 ГПК/ до изплащането на вземането, за които е издадена Заповед за изпълнение № 2204 от 19.08.2020 г. и изпълнителен лист по ч.гр.д. 4052/2020 г. на Плевенски районен съд. За сумата от 38 107.42 лв. предявеният установителен иск с правно основание чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК за установяване на вземането на ищеца следва да се уважи, а в останалата част за сумите 2 100 лв. – възнаградителна лихва за периода 19.07.2019 г. – 16.03.2020 г.; 1447.13 лв. - мораторна лихва за периода от 19.07.2019 г. до 12.08.2020 г. и 126 лв.-такси за периода 22.07.2019 г.-12.08.2020 г., искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

Предвид изложеното обжалваното решение, в частта, с която е признато за установено на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, че В. П. П. дължи на "Юробанк България" АД, гр. София, по договор за кредит №

FL955435/30.11.2018г. сумата от 38107.42 лв.- главница, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 18.08.2020 г. до окончателното плащане на вземането, за която е издадена Заповед за изпълнение № 2204 от 19.08.2020 г. и изпълнителен лист по ч.гр.д. 4052/2020 г. на ПлРС, следва да се потвърди, а в частта, с която признато за установено на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, че В. П. П. дължи на "Юробанк България" АД, гр. София, по договор за кредит № FL955435/30.11.2018г. сумите: 2100.62 лв.-договорна лихва за периода от 19.07.2019-16.03.2020 г.; 1447.13 лв.- мораторна лихва за периода от 19.07.2019-16.03.2020 г. и 126.00 лв., дължими такси за периода от 22.07.2019-21.05.2020 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване 18.08.2020 г. до изплащането, за които е издадена Заповед за изпълнение по ч.гр.д. 4052/2020 г. на ПлРС, решението следва да се отмени и вместо него да се постанови решение, с което предявеният иск по чл. 422 ал.1 от ГПК за тези суми да се отхвърли като неоснователен.

При този изход на делото в настоящата инстанция, съобразно уважената част от иска, дължимите от ответника разноси за заповедното производство са 2028.15 лв., а разноските за исковото производство пред първата инстанция са 3165.54 лв. Ето защо решението, в частите, с които на ищеца са присъдени разноси за заповедното производство за разликата над 2028.15 лв. до 2223.68 лв. и са присъдени разноси за исковото производство пред първата инстанция за разликата над 3165.54 лв. до 3 470.72 лв., следва да се отмени, а в останалата част за дължимите разноси решението следва да се потвърди.

С оглед изхода на спора в настоящата инстанция, съобразно отхвърлената част от иска, на адвокат Б. Л. на основание чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата следва да се присъди адвокатско възнаграждение от 188.16 лв., с включен ДДС за производството пред първата инстанция и адвокатско възнаграждение от 188.18 лв. с включен ДДС за производството пред въззивната инстанция, за осъщественото от него безплатно процесуално представителство на В. П..

При този изход на делото, съобразно отхвърлената част от жалбата на ответника по въззивната жалба следва да се присъдят разноси за настоящата инстанция в размер на 1951.83 лв. за заплатеното адвокатско възнаграждение.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4 от 06.01.2022 г./погрешно посочена в същото 2021г./ на Окръжен съд-Плевен, постановено по гр.д. № 465/2021 г. по описа на същия съд, в частта, с която е признато за установено на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, че В. П. П. от гр.Плевен дължи на "Юробанк България" АД, гр. София по договор за кредит № FL955435/30.11.2018г. следните суми: Договорна лихва за периода от 19.07.2019-16.03.2020 г. – 2100.62 лв.; Мораторна лихва за периода от 19.07.2019-16.03.2020 г. – 1447.13 лв.; Дължими такси за периода от 22.07.2019-21.05.2020 г. – 126.00 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение – 18.08.2020 г. до окончателното плащане на вземането, за които е издадена Заповед за изпълнение № 2204 от 19.08.2020 г. и изпълнителен лист по ч.гр.д. 4052/2020 г. на ПлРС, вместо което постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения от "Юробанк България" АД, гр. София против В. П. П. от гр.Плевен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че В. П. П. дължи на "Юробанк България" АД, гр. София по договор за кредит № FL955435/30.11.2018г. следните суми: Договорна лихва за периода от 19.07.2019-16.03.2020 г. – 2100.62 лв.; Мораторна лихва за периода от 19.07.2019-16.03.2020 г. – 1447.13 лв.; Дължими такси за периода от 22.07.2019-21.05.2020 г. – 126.00 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение – 18.08.2020 г. до окончателното плащане на вземането, за които е издадена Заповед за изпълнение № 2204 от 19.08.2020 г. и изпълнителен лист по ч.гр.д. 4052/2020 г. на ПлРС, като неоснователен.

ОТМЕНЯ решение № 4 от 06.01.2022 г. на Окръжен съд-Плевен, постановено по гр.д. № 465/2021 г. по описа на същия съд, в частта, с която В. П. П. е осъден да заплати на "Юробанк България" АД, гр. София разноски за заповедното производство за разликата над 2028.15 лв. до 2223.68 лв.

ОТМЕНЯ решение № 4 от 06.01.2022 г. на Окръжен съд-Плевен, постановено по гр.д. № 465/2021 г. по описа на същия съд, в частта, с която В.

П. П. е осъден да заплати на "Юробанк България" АД, гр. София разноси за исковото производство пред първата инстанция за разликата над 3165.54 лв. до 3 470.72 лв.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 4 от 06.01.2022 г. на Окръжен съд-Плевен, постановено по гр.д. № 465/2021 г. по описа на същия съд, в частта, с която е признато за установено на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, че В. П. П. от гр.Плевен дължи на "Юробанк България" АД, гр. София по договор за кредит № FL955435/30.11.2018г. сумата от 38 107.42 лв.-главница, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение – 18.08.2020 г. до окончателното плащане на вземането, за които е издадена Заповед за изпълнение № 2204 от 19.08.2020 г. и изпълнителен лист по ч.гр.д. 4052/2020 г. на ПлРС, както и в частта, с която В. П. П. е осъден да заплати на "Юробанк България" АД, гр. София разноси за заповедното производство в размер на 2028.15 лв. и разноси за исковото производство пред първата инстанция в размер на 3165.54 лв.

ОСЪЖДА В. П. П. от гр.Плевен, *****, с ЕГН ***** да заплати на "Юробанк България" АД, гр. София, ЕИК 000694749 сумата от 1951.83 лв. разноси за производството пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА "Юробанк България" АД, гр. София, ЕИК 000694749 да заплати на адвокат Б. Г. Л. от САК, с ЕГН ***** адвокатско възнаграждение от 188.18 лв. с включен ДДС за производството пред първата инстанция за осъщественото от него безплатно процесуално представителство на В. П..

ОСЪЖДА "Юробанк България" АД, гр. София, ЕИК 000694749 да заплати на адвокат Б. Г. Л. от САК, с ЕГН ***** адвокатско възнаграждение от 188.18 лв. с включен ДДС за производството пред въззивната инстанция за осъщественото от него безплатно процесуално представителство на В. П..

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____